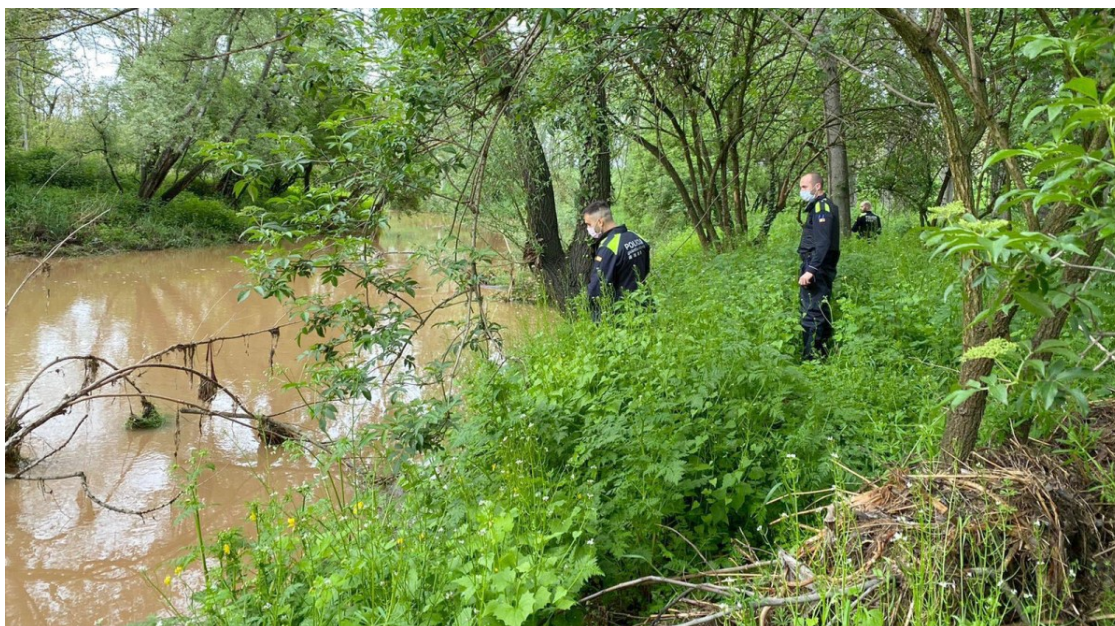

El Diacrític | | Actualitzat el 25/04/2020 a les 22:22

Unes pèrdues essencials

«Aquests nois no eren uns ciclistes imprudents, sinó persones obligades a treballar en una feina perillosa que no havien pogut triar. Sense ni els mitjans adequats per anar-hi i, segurament, sense prou protecció al lloc de treball» | «Totes les morts d'aquests dies sense rituals i amb el dol no expressat i fet grumoll als dits ens pesen a l'ànima. I les seves, també»

Agents de la Guàrdia Urbana de Vic durant la recerca dels treballadors desapareguts a la riba del riu Gurri | Ajuntament de Vic

Aquests dies tan estranys ens han volgut fer creure que tots érem al mateix barco, i no. Perquè algunes i alguns són a l'aigua, sense barco i sense casa, nedant contra tanta injustícia i tanta hipocresia.

El passat 22 d'abril, a la matinada, Obidiaba Knadno, un noi català originari de Ghana, de vint i pocs anys, va perdre la vida tornant de la seva feina precària a Le Porc Gourmet, en intentar travessar el Gurri amb la bicicleta. Un altre company de feina, Sarbjit Singh, català d'origen indi, amb dona i dos fills, continua desaparegut, aigües avall.

Aquest Sant Jordi hem tingut roses de dol.

No és només tristesa, el que sentim, sinó indignació. Perquè aquestes morts eren evitables. Perquè s'havia avisat repetidament sobre la perillositat d'aquest trajecte. Tard o d'hora havia de passar, de la mateixa manera que els accidents dintre l'empresa es multipliquen, es repeteixen, es silencien.

A Le Porc Gourmet plou sobre mullat. Després de la lluita que va costar tants acomiadaments i alguns avenços, en gran part malversada després per un acord d'un sindicat groc i de la pròpia Generalitat al servei de l'empresa, la precarietat continua, la precarietat mata.

Des de casa, aïllats però no incomunicats, ens farem sentir. No només plorarem.

Des de casa, però rebels a aquest silenci imposat, cridarem ben alt que això no ha de passar mai més.

No anem bé. D'aquesta crisi sanitària i d'aquesta crisi més fonda, humana i mundial, de la llei del més fort, només ens en sortirem unides, units. Qui se'n podria salvar sol? Som humans, som fràgils. Som efímers.

Els serveis alimentaris, diuen, són essencials. Però, i les persones? Ah, no, les persones són substituïbles, carn de canó.

Que no ens falti la carn a taula, sobretot ara, que ens avorrim i hem d'inventar plats nous.

Que no ens falti res, acaparem més, encara que a altres els falti tot.

Els aplaudirem a les vuit del vespre, a aquests treballadors essencials? No n'hi hauria prou, suposant que es fes, suposant que algú se'n recordés.

El consum de carn actual és insostenible. Per a la comarca, però també per a tot el món. I l'esclavitud que comporta per a les persones que hi treballen (a més del patiment animal) ha d'acabar.

Pandèmia de precarietat laboral assassina dintre la pandèmia sanitària global.

Perquè Obidiaba Knadno i Sarbjit Singh no eren uns ciclistes imprudents, sinó persones obligades a treballar en una feina perillosa que no havien pogut triar. Sense ni els mitjans adequats per anar-hi i, segurament, sense prou protecció al lloc de treball.

No sé si ens podreu perdonar, nois, i les famílies que us ploren.

Perquè no som terra d'acollida, sinó un erm d'insolidaritat.

De moment ens podríem proposar que cada dia, quan ens despertem amb el seu record, fem un minut de silenci. Seran minuts no vistos, no comptabilitzats, no fotografiats, no filmats. Sabrem que no hem d'oblidar la lluita, que tornarem als carrers.

Perquè totes les morts d'aquests dies sense rituals i amb el dol no expressat i fet grumoll als dits ens pesen a l'ànima. I les seves, també. De la mateixa manera. Les seves morts són les nostres.